

Karolina Kolmanič

Nekaj besed o mojem delu

Prvi poskusi literarnega ustvarjanja segajo že daleč v preteklost, so že zgodovina. Do danes je izšlo 11 knjig. V raznih literarnih revijah, od mladinskih do odraslih, še kakih 40 ali več črtic in novel. Tudi nekaj prevodov v nemščino in obratno. Vsaka knjiga je življenjski odtis zase. Ko pišem, se ves čas pojavlja natančno izrisana oseba; z njenimi značajskimi in fizičnimi posebnostmi. Prednost dajem globoko humanim lastnostim do sočloveka, živali in vsemu, kar je živo in nad čem kraljuje in se izživlja človek. Seveda so moje junakinje tudi čedne zunanosti. Pričujoča stran je iz romana, ki bo predvideno jeseni ugledal »beli dan«. Morda se prvič dotikam problema, kjer je človek nekriv – kriv. Pred zakonom je nedolžen povzročitelj smrtne nesreče. Z nenehnimi očitki in z begom v alkoholizem uničuje samega sebe in družino. »Z mladim Brankom Horvatom smo umirali vsi. Šest tednov agonije; zanj se je končala, nas pa vedno bolj pogubljala.« Medicinska sestra Jasna, ki se vrne iz Nemčije, ker doma zaman čaka na delo, mu kot zvesta žena stoji ob strani. Vendar se končno zave, da je boj izgubljen in si poišče svoj košček življenja – z moževim bratom, mladim slikarjem.

List iz romana V NAROČJU MAVRICE

Pomlad se ni utegnila ustaviti pri Košarjevih. Odplazila se je kakor dih. Neopazno so žitarice prešle v klasje, neopazno je zacvetela detelja in preslišali so petje ptic. Vsak dan je odprl čašo trpljenja in jo do večera dodobra napolnil. Potem se je zlilo čez rob in se naslednji, še tako sončni dan, zopet samo dolivalo. In tako so počasi umirali Košarji, vzporedno z Brankom Horvatom. Poistovetili so se s Horvati in z Brankovo smrtjo, odšel je ravno prvega maja . . .

Uradna rehabilitacija ni osvobajala. Štefan se je sam obtožil, čeprav mu tudi alkohola niso dokazali. Brez krivde si je oprtal neizmerljivo velik tovor, ki ga bo vlačil vse življenje za seboj. V avto ni sedel več. Mrki pogledi, kakršni so zbadali vse dneve člane njegove družine, so mu že zožili zenice in zgubali čelo. Gube nad nosnim korenem, pokončne in ostro zarezane, so zbližale črne obrvi, ki so štrlele kot temne ščetine, in tako je ves obraz, odet v mrakobnost, dobil že zastrašujočo podobo. Ustnice so se zaokrožile navzdol in brada se je podaljšala in silila naprej.

Nobena razumna beseda ni padla na ugodna tla. Noči, ki sta jih zakonca preživljala nemo, kakor bi ju uklenila jetniška celica, so brezuspešno odtekale. Le

redko so posijale zvezde skozi okno, mesec je obvisel tam nekje nad drevesnimi kronami in mlečna svetloba se je razlila po spalnici. Mehak, poletni večer otople tudi duše. Nekje nekaj se mora zganiti. Jasna, podžgana od dobrih želja in upanja, je izkoristila te naravne prednosti. Oprezno se mu je bližala, saj je slutila, da je spanec tudi nocoj zanj odplul. Neopazno je prekoračila razmejitveno črto obeh postelj in se nežno dotaknila njegovih razgaljenih prsi. Ni se zganil. Prsni koš se je dvigal in spuščal v enakem ritmu. Sedla in opazovala je obraz, nepremičen v medli luči je izražal manj trdote kot podnevi. In to je sprožilo že stokrat nabrani grozdčič besed, ki se je vselej osul, še preden je dozorel. In vendar bo tokrat poskusila.